

Sygn. akt IX *Ka* 341/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: *Sędzia SO Anna Szymacha-Zwolińska*

Protokolant: Julia Jońca

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2022r.

sprawy *D. J. ur. (...) w W., syna S. i K. oskarżonego z art. 270 § 1 kk*

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 15 grudnia 2021 r., sygnatura akt V K 3659/19

orzeka:

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 341/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		1
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z 15 grudnia 2021r., sygn. V K 3659/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

☐ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
☐ oskarżyciel posiłkowy
☐ oskarżyciel prywatny
☒ obrońca
☐ oskarżony
☐ inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości		
	☐ w części	☐	co do winy
		☐	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
☒	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów

1.4. Wnioski

☒	uchylenie	☒	zmiana
-------------------------------------	-----------	-------------------------------------	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
		Oskarżony jest osobą karaną.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	k. 327v

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dowód pozyskany zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydany przez uprawniony do tego organ, przez co brak podstaw do podważenia wiarygodności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów*(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)*

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1	Zarzuty obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia: 1/ tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także dokonanie dowolnej jednostronnej nieobiektywnej, wybiórczej oceny oraz analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na oparciu orzeczenia o dowody obciążające oskarżonego, z jednoczesnym pominięciem dowodów świadczących o tym, że oskarżony nie miał świadomości, że zaświadczenie z dnia 15 września 2011 o odbyciu stażu w szpitalu (...) w C., które przedłożył w (...), ubiegając się o	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny

stanowisko dyrektora ds. medycznych jest dokumentem nieautentycznym poprzez:

a/ dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. J. oraz zeznań świadków J. B. oraz P. D. i nieuwzględnienie okoliczności, że zaświadczenie z dnia 15 września 2011 o odbyciu stażu w szpitalu (...) w C., opisujące prawdziwy stan faktyczny, zostało opatrzone podpisem i pieczętą służbową osoby uprawnionej i mogło zostać wystawione na prośbę oskarżonego,

b/ przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania, poprzez uznanie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci kopii zaświadczenia (...) z dnia 15 września 2011, a także „wyjaśnienia” (winno być zeznania – uwaga SO) świadka J. B. wskazują na to, że D. J. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim i miał świadomość, że dokument, który przedkłada jako autentyczny został uprzednio przerobiony,

c/ obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 kpk poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego pozostających w sprawie wątpliwości grupujących się wokół ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 270 § 1 kk.

2/ art. 9 § 2 kpk, art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy z dnia 19 marca 2020 r., podtrzymanych następnie na rozprawie głównej, podczas gdy zeznania zawnioskowanych świadków dotyczyły doniosłych okoliczności sprawy, zaś ich przesłuchanie było niezbędne z perspektywy poszanowania prawa do obrony oskarżonego.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty obrazy przepisów postępowania nie są zasadne. Przytoczone zostały w niniejszym uzasadnieniu w pierwszej kolejności, przed zarzutami które także podniesiono w apelacji tj. błędów w ustaleniach faktycznych, a to to z uwagi na fakt, iż te ostatnie mają charakter wtórny. Wszak w razie oparcia skargi odwoławczej na zarzutach mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut tzw. pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej. Nieodpowiednie jest powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich jest konsekwencją innego. Sprawia to, że jeden zarzut powoduje kolejne, aż po niesprawiedliwość wyroku. Zbędne jest wtedy przyjmowanie za podstawę apelacji wszystkich przyczyn odwoławczych (jak uczyniono to w omawianej apelacji obrońcy oskarżonego), bo wystarcza przyjąć jedną z nich, a to pierwotną. Stwierdzenie jej spowodowałoby uwzględnienie apelacji i przeciwnie - oddalenie zarzutu pierwotnego skutkowałoby pominięciem rozważań odnośnie do zarzutów wtórnych.

Tymczasem konstruując zarzuty z art. 438 pkt 3 kpk apelujący wprost w uzasadnieniu wniesionego środka upatruje ich wady w konsekwencji naruszeń prawa procesowego. Istotnie, względna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. obraza prawa procesowego wymaga przecież wykazania chociażby potencjalnego wpływu uchybienia na treść wyroku. Kierując się zatem zasadami przyczynowości i skutkowości, stwierdzić należy, że typowym skutkiem obrazy prawa procesowego, w szczególności w zakresie oceny dowodów, jest błędne ustalenie faktyczne, które stanowi ów chociażby potencjalny „wpływ na treść wyroku”. Z kolei typowym następstwem błędnych ustaleń faktycznych jest obraz prawa materialnego. Choć w niniejszej sprawie tego rodzaju zarzutu nie postawiono Sąd odwoławczy czyni kompleksowo rozważania w dbałości o należyty poziom wywodzonych środków odwoławczych. A zatem, w rezultacie może być więc tak, że dane jedno uchybienie będzie niejako oddziaływało w sferze trzech względnych przyczyn odwoławczych wymienionych w art. 438 k.p.k., tj. w sferze prawa procesowego, ustaleń faktycznych i prawa materialnego. Nie oznacza to jednak, że należy podnosić trzy odrębne rodzaje zarzutów. Dane jedno uchybienie daje bowiem podstawę do podniesienia jednego zarzutu. To samo uchybienie nie może stanowić zarazem obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych, a także i prawa materialnego. Prawdłowo podniesiony od strony formalnej zarzut winien opierać się na pierwotnej przyczynie uchybienia, a nie na dalszych skutkach, które to uchybienie powoduje. Jeżeli błędne ustalenie faktyczne jest tylko skutkiem obrazy prawa procesowego, to należy podnieść jedynie zarzut oparty na podstawie określonej w art. 438 pkt 2 k.p.k., a wady w zakresie ustaleń faktycznych i zastosowania prawa materialnego, jak już to podkreślono wyżej, wskazać jako następstwo tego uchybienia, tj. chociażby potencjalny wpływ na treść wyroku. Zarzut oparty na przyczynie odwoławczej wymienionej w art. 438 pkt 3 k.p.k. winien być podniesiony wówczas, gdy błędne ustalenia faktyczne stanowią pierwotną przyczynę uchybienia, tj. wtedy, gdy co do danego uchybienia apelujący nie kwestionuje sposobu procedowania, w szczególności sposobu gromadzenia dowodów i ich oceny. Chodzi zatem o sytuację, w której w oparciu o prawidłowo przeprowadzone oraz trafnie ocenione dowody - też co do wiarygodności - sąd czyni ustalenia faktyczne, które z dowodów tych nie wynikają - błąd dowolności - albo gdy w oparciu o tak przeprowadzone i ocenione dowody

nie poczynił ustaleń faktycznych, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy - błąd braku (por. Dariusz Świecki, Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz. Teza 7 do art. 438 kpk, wyd. V, Opublikowano: WKP 2020; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 października 2020 r., II AKa 115/20, LEX 3104649, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 lutego 2015 r., II AKa 268/14, LEX 1768058).

Jako, że w niniejszej sprawie zarzuty wyartykułowane jako błędy w ustaleniach faktycznych są wg apelacji następstwem uchybień procesowych omówione zostaną te mające charakter pierwotnych, zaś z uwagi na ich niezasadność skutkuje to pominięciem rozważań odnośnie do zarzutów wtórnych.

Należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności, dowody ocenił w sposób kompleksowy i spełniający dyrektywy określone w art. 7 kpk, nie rozstrzygał wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, ani też nie naruszył prawa oskarżonego do obrony poprzez oddalenie wniosków dowodowych.

Argumentacja zawarta w apelacji nosi cechy swobodnej spekulacji. Nie sposób bowiem zakwestionować zeznań świadka J. B. ani w aspekcie ich wiarygodności, ani też kompletności. Nie było przeto konieczne badanie procedury wystawiania zaświadczeń w szpitalu (...) w C. skoro kierownik Kliniki (...) opisał ją w sposób bardzo dokładny. W szczególności zwrócić uwagę należy, iż tego rodzaju zaświadczenia stażystów którzy nie ponosili żadnej odpowiedzialności i byli „gośćmi” [obserwatorami] wystawiane były na prośbę zainteresowanego, nie zaś obowiązkowo (k. 132-133). Nadto jak ustalono w toku postępowania (k. 135) „żaden raport/dossier dotyczący stażu odbytego w tym zakładzie przez doktora J. nie został zredagowany”. A zatem jak najbardziej logiczne jest wnioskowanie, że w tego rodzaju sytuacjach zaświadczenia były wystawiane bez sporządzania ich kopii i przechowywania w dokumentacji szpitala. Nie sposób więc podważyć depozycji świadka, że „gdyby musiał zmienić dane zaświadczenia napisałby je od nowa, a sekretarka zadbałaby o zmianę daty wydania”. Tymczasem jak wyjaśniał oskarżony, wyjeżdżając w 2011 roku z P. wziął zaświadczenie o tym, że odbywał staż w okresie 2007-2011. W 2015 r. starał się o stanowisko Dyrektora ds. medycznych (...) a nie mogąc znaleźć zaświadczenia (k. 272) zwrócił się do administracji szpitala w C. mailowo lub telefonicznie, czemu Sąd I instancji słusznie nie dał wiary, o przekazanie mu zaświadczenia o odbyciu pełnego stażu w okresie 2007-2013. Wcześniej oskarżony wyjaśniał, że po powrocie do Polski w 2011 kontynuował jeszcze staż do 2013 przebywając naprzemiennie w Polsce i w P.. Dokument dostał pocztą lub mailem, ale tego nie pamiętał.

Przyjęcie zatem za obrońcą, że błędy pisarskie mogły by być nie zauważone pomija istotny fakt, że jest całkowicie nieprawdopodobne by w efekcie prośby oskarżonego z 2015 roku powstał identyczny w treści i układzie graficznym dokument jak ten z 2011 r. (k. 25) z tą tylko różnicą, że jako datę końcową stażu wskazano by 15 marca 2013 (k. 26). Jak już wyżej wskazano Szpital nie dysponował żadną dokumentacją dot. stażu oskarżonego, a zaświadczenia wystawiał wyłącznie na prośbę zainteresowanego. Wszak oskarżony twierdził, że dokumentu z 2011 roku nie mógł znaleźć więc nie mógł go przesłać do szpitala, a i szpital takiej dokumentacji przecież nie posiadał więc nie mógł się na niej wzorować.

Jeśli się nadto zważy, co prawidłowo rozważył Sąd a quo, inny krój czcionki i brak spójności daty końca stażu i daty wystawienia w kwestionowanym zaświadczeniu (k. 26) a zastrzeżenia przeciw budzić musi również kwestia nadmiernego odstępu pomiędzy wpisanym rokiem „2013.” a początkiem następnego zdania: „(…)” to nie może pozostawiać wątpliwości, że wystawienie tego zaświadczenia nie mogło mieć miejsca w Szpitalu we Francji, a co jednoznacznie świadczy, iż zaświadczenie z k. 25 posłużyło do sporządzenia tego spornego z k. 26. Wszak słowo „septembre” jest dłuższe od słowa „mars”, co w połączeniu z odbiegającą rozmiarem mniejszą czcionką tego ostatniego dało efekt zbyt dużej spacji.

Nie można więc zasadnie twierdzić, że nie jest wykluczone by zapis o treści „mars 2013” pochodził od osoby upoważnionej, a zatem nie ma tu zastosowania zasada określona w art. 5 § 2 kpk. A skoro zaświadczenie z k. 26 nie mogło zostać wystawione przez osoby upoważnione, to oskarżony miał świadomość, że nie jest autentyczne, bo tylko on dysponował pierwotnie wystawionym w 2011 roku zaświadczeniem (k. 25), a zatem fakt przerobienia omawianego dokumentu (k. 26) nie mógł pozostawać poza wola i wiedza oskarżonego.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

- zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn wskazanych powyżej brak podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego jak również do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Jak chodzi zaś o trzeci alternatywnie wskazany wniosek, to nie wynika on wszak z postawionych w środku odwoławczym zarzutów. Ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu warunkuje ustalenie w zakresie sprawstwa i winy, a to przeciw jest przez apelującego kwestionowane. Wniosek nie jest więc spójny z postawionymi zarzutami.

W uzasadnieniu natomiast wskazano, że znikomość ma wynikać z okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, jednakże ich nie skonkretyzowano.

Przedmiotem ochrony z art. 270 § 1 kk jest autentyczność dokumentu nie zaś prawdziwość stwierdzonych w nim okoliczności. Zdaniem Sądu Okręgowego

	<p>okoliczności sprawy nie pozwalają na uznanie społecznej szkodliwości czynu oskarżonego na poziomie subminimalnym. Wszak oskarżony posłużył się sfałszowanym dokumentem ubiegając o stanowisko administracyjne, a zatem postępując niejako „na skróty” okazał brak poszanowania reguł, których przestrzegania w związku obejmowaną funkcją m.in. miał pilnować, przedkładając własny interes ponad rzetelność i uczciwość w postępowaniu.</p>	
Lp.	Zarzut	
2	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść przez przyjęcie, że:</p> <p>1/ kopia zaświadczenia (...) z dnia 15 września 2011 została przerobiona przez osobę nieupoważnioną na co wskazuje krój i rozmiar czcionki zastosowanej w słowach „mars 2013” oraz data wystawienia znajdującego się pod podpisem J. B., podczas gdy nie można wykluczyć, iż wskazane powyżej niezgodności są wynikiem omyłki pisarskiej,</p> <p>2/ oskarżony przedkładając zaświadczenie z dnia 15 września 2011 o odbyciu stażu w szpitalu (...) w C. miał świadomość, że dokument, który przedkłada jako autentyczny, został uprzednio przerobiony, podczas gdy kwestionowane elementy zaświadczenia nie świadczyły o przerobieniu dokumentu przez osobę nieuprawnioną.</p>	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przedmiotowe kwestie w całości zostały omówione w pierwszej części niniejszej sekcji.		
Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania alternatywnie o uchylenie zaskarżonego</p>		☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny

	<p>wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu..</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
	<p>Z przyczyn wskazanych powyżej brak podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego jak również do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Jak chodzi zaś o trzeci alternatywnie wskazany wniosek – z identycznych powodów jak przy omawianiu zarzutu Lp 1.</p>	
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania tj. art. 439 § 1 pkt 2 kpk poprzez nienależyte obsadzenie Sądu z uwagi na to, że Sędzia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. Pani A. W. orzekająca w niniejszej sprawie w pierwszej instancji (jednoosobowo), powołana została na to stanowisko na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), która nie daje gwarancji niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej.</p>	<p>☐ zasadny</p> <p>☐ częściowo zasadny</p> <p>☒ niezasadny</p>
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Istotnie rację ma obrońca, że ukształtowanie Krajowej Rady Sądownictwa, ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), nie daje gwarancji niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej tego organu. Jednakże myli się gdy twierdzi, iż li tylko ta okoliczność przesądza niejako automatycznie, iż każde powołanie na stanowisko sędziowskie jest obarczone tego rodzaju wadą, iż per se rodzi konsekwencje w zakresie naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 kpk.</p> <p>Już w uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I – 4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7) stwierdzono m.in., że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 kpk (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym</p>	

(...) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach (podkreślenie SO), do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. W konsekwencji badanie czy w istocie do naruszenia owego standardu doszło wymaga uwzględnienia całego zespołu rozmaitych kryteriów w ramach zróżnicowania i indywidualizacji oceny wpływu wadliwości procesu powołania na urząd sędziego. W omawianej uchwale wskazano m. in. na uzasadnienie owych wątpliwości co do dochowania wyżej wskazanych standardów w przypadku orzekania w kwestiach istotnych z punktu widzenia władzy (pkt 50), czy na znaczenie szczególnych okoliczności dotyczących samego sędziego (pkt 52). Wskazano, iż niewątpliwie uzasadnione wątpliwości podważające dochowanie tego standardu występują wówczas, gdy sędzia ten zaangażowany był bezpośrednio przed powołaniem na urząd, w jednostkach podległych Ministrowi Sprawiedliwości lub innym organach władzy wykonawczej lub Krajowej Radzie Sądownictwa. Dotyczy to okresu, w którym kierownictwo organów zwierzchnich tych jednostek kształtowane było przez większość parlamentarną uchwalającą ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Nie bez znaczenia jest stosunek sędziego do dokonywanych zmian, publicznie wyrażany zarówno w procedurze konkursowej, jak i później, zwłaszcza w zakresie akceptacji niekonstytucyjnych działań organów władzy wykonawczej wobec sądów, w tym Sądu Najwyższego, czy akceptacji utraty przez Krajową Radę Sądownictwa przymiotu niezależności. Wypowiedzi tego rodzaju, w kontekście omawianych wcześniej wadliwości w procesie powoływania na stanowisko sędziego, mogą stwarzać poważne wątpliwości co do zależności między wskazaniem danego kandydata przez Krajową Radę Sądownictwa jako osoby mającej być powołaną do pełnienia urzędu, a ujawnioną przychylnością wobec środowisk politycznych, które uzyskały dominujący wpływ na prace tej Rady.

W ostatnim z dostępnych orzeczeń Sądu Najwyższego kwestii tej dotyczących (p. wyrok z dnia 26 lipca 2022 r., III KK 404/21) Sąd ten z urzędu dokonał testu na bezstronność i niezależność sędziego orzekającego w sprawie mając na uwadze istniejące liczne publikacje, których treść mogła tworzyć przesłanki do stwierdzenia istnienia związków z władzą wykonawczą, tj. Ministerstwem Sprawiedliwości. Jednocześnie – co podkreślił Sąd Najwyższy – w składzie była inna sędzia, która nominację uzyskała także w wadliwej procedurze (wniosek złożony przez KRS, instytucję obecnie nie mającą statusu instytucji niezależnej od władzy wykonawczej), ale w stosunku do niej – oprócz tej strukturalnej wady w procesie nominacyjnym – nie istniały jakiegokolwiek informacje, które wskazywałyby na istnienie dodatkowych elementów zależności lub powiązań z władzą wykonawczą, przez co kwestia rzetelnego procesu w aspekcie wymaganej bezstronności sędziego i niezależności nie mogła być weryfikowana w procedurze testu.

Sądowi odwoławczemu nie są znane z urzędu żadne okoliczności mogące wskazywać na elementy powiązań czy zależności członka składu orzekającego (jednoosobowo) w sprawie niniejszej. W piśmie z dnia 6 września 2022 r. zatytułowanym „Uzupełnienie Apelacji” (dopuszczalnym z uwagi na charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej) podnoszącym ten zarzut – również nie wyartykułowano

absolutnie żadnych tego rodzaju okoliczności. Co więcej obrońca całkowicie stracił z pola widzenia, iż w sprawie niniejszej orzekła Pani Asesor, a nie jak tytułuje ją w piśmie obrońca – Pani Sędzia. To ma o tyle znaczenie, że primo, wskazane judykaty odnoszą się do sędziów i procedury konkursowej przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. cyt. pow., natomiast secundo, co do Asesorów tryb ich powołania, jakkolwiek również uczestniczy w nim KRS, jest całkowicie odmienny, bo zobiektywizowany. O pozycji na liście rankingowej decyduje suma punktów uzyskanych na egzaminie sędziowskim, zaś szczegółowe kwestie uregulowane są w ustawie o ustroju sądów powszechnych oraz ustawie o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (p. art. 106h i art. 106i usp). Brak zatem podstaw do zakwestionowania należytej obsady sądu w sprawie niniejszej w aspekcie standardu niezawisłości i bezstronności.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

- zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn wskazanych powyżej.

OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Co do całości rozstrzygnięcia.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Z przyczyn szczegółowo omówionych w Sekcji 3.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.	Przedmiot i zakres zmiany
	Zwięźle o powodach zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji**5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia**

1.1.		☐ art. 439 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania**5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku**

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

Koszty Procesu

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Obciążono w oparciu o treść art. 636 § 1 in principio kpk oraz Art. 3 ust 1 w zw. z Art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego pochodzącego wyłącznie od oskarżonego.

PODPIS